10de JAARGANG. CURAÇAO DEN 25n FEBRUARI 1893 N° 478

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,25.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl 0,50. voor elken regel meer fl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, N° 129.

UITSLUITEND AGENT VOOR EUROPA:
P. JOLY & J. MARTIN,
66, RUE LAFAYETTE, PARIS.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl 10,— pa anja.
Un number só fl. 0,25.
Un anuncio di 1 té 7 regel fl 0,50, cada regel mas fl. 0,07½.

EEN HERINNERING AAN 1793

De eerste maand van het nieuwe jaar riep ons een ernstigen herinneringsdag in het geheugen terug. Den 21 Januari was het 100 jaar geleden, dat de ongelukkige koning Lodewijk XVI van Frankrijk op het schavot stierf. Wij roepen die gebeurtenis in het kort weer.

Den 10 Augustus 1793 vluchtte de Koninklijke Familie naar de volksvergadering, om daar bescherming te zoeken voor het in hunne woning, de Tuileriën, ingedrongen gepeupel. Met de woorden: "Mijne Heeren, ik ben gekomen, om Frankrijk eene groote overtreding te besparen," trad koning Lodewijk de volksvergadering binnen, die hem koud ontving. Daar werd den Koning der Franschen, zonder dat hij het vermoeden kon, met zijne familie eene plaats aangewezen in de loge van een verslaggever, waar hij de verhandelingen over zijne afzetting moest aanhooren; terwijl het woedend gepeupel de Tuileriën bestormde en de Zwitsersche garde vermoordde. In deze volksvergadering werd de Koning vervallen verklaard van den troon, en met zijne familie naar den "Tempel", eene torenvormige gevangenis, gebracht. De misdaad van koningsmoord bleef dien dag voor Frankrijk gespaard, opdat het Fransche volk dien misdaad eenige maanden later op veel afschuwelijker wijze op zich zou laden, en intusschen ook nog vele ongerechtigheden en slechte daden jegens den Koninklijken Lijder en de zijnen er kon bijvoegen.

Den 10 Augustus zou het voor het Fransche volk beter geweest zijn, wanneer een dolk van dezen of genen koning Lodewijk XVI had getroffen, en hij zoodoende ten offer gebracht werd aan de hartstochtelijke opgewondenheid; slechts weinigen waren dan aan den moord schuldig geweest; zijn bloed had wellicht den brand gebluscht, en het volk zou zich over den ontaarden zoon, den koningsmoordenaar, hebben geschaamd. Het was anders beslist; niet vóór den 21 Januari zou de Koning der Franschen sterven, opdat het geheele Fransche volk zich van het recht van den moord had verzekerd, en men zich vervolgens op het bloed, dat vergoten was, beroemen kon.

Het zou te ver voeren, al deze groote ongerechtigheden en kleinere kwellingen op te sommen, die de Koning en zijne familie gedurende het verblijf in den "Tempel" hadden te verduren. Eene der grootste en misdadigste kwellingen waren voorzeker de meervoudige beperkingen, die men den Koning oplegde met betrekking tot den omgang met zijne familie. Den 11 December werd Lodewijk XVI naar de nationale vergadering gebracht, waarbij het eigenlijk proces tegen hem begon, dat tot den 17 Januari duurde en, ondanks de, op 16 December plaats gevonden schoone verdediging van Tronchet, Malesherbes en Desèze, eindigde met Lodewijk's doodvonnis. De mannen der revolutie, door het volk gekozen, om aan de Fransche Republiek eene grondwet en andere wetten te geven, eigenden zich de rechterlijke macht toe voor dit éene, monsterachtig onrechtvaardige proces, opdat zij eene onbeperkte rechterlijke macht konden uitoefenen. Op den 25 December schreef de Koning zijn beroemd testament, dat ons duidelijk zijne edele ziel doet kennen.

Den 20 Januari werd den Koning het vonnis voorgelezen. Hij vroeg een uitstel van slechts drie dagen, dat hem geweigerd werd; wel stond men hem toe, een kath. Priester te laten komen en afscheid van zijne familie te nemen, waarvan men hem sinds 11 December had beroofd. De laatste gunst werd evenwel beperkt tot eene samenkomst in eene eetzaal, voorzien van eene glazen deur. Daar vond in den avond van den 20 Januari het hartverscheurende afscheidstooneel plaats, waarop Lodewijk den kleinen Dauphin zweren liet, zijn dood nooit te zullen wreken.

De geestelijke, welke Lodewijk XVI verlangde, was de trouwe kath. abt Edgeworth, welken het, tegen alle verwachting in, gelukte, van den raad der commune de toestemming te verkrijgen, in de kamer van den Koning het H. Misoffer op te dragen. Onder assistentie van den trouwen kamerdienaar Eléry, droeg genoemde geestelijke op 21 Januari, 's morgens om 6 uur, het H. Misoffer op, waaronder de Koning met den grootsten eerbied en aandacht de H. Communie ontving.

Tusschen 10 en 11 uur 's morgens van dienzelfden dag viel het hoofd van den ongelukkigen Vorst, nadat hij nog op het schavot de getuigenis zijner groote godsdienstige gevoelens aflegde; terwijl hij, zich eerst niet willende laten binden op aandringen van den priester daaraan toegaf en zich dezen smaad liet welgevallen met de woorden: "Doet, wat gij wilt. Ik zal den kelk tot den bodem ledigen."

Zoo stierf Koning Lodewijk op het schavot, de goede, welmeenende koning, die steeds het geluk van het fransche volk had beöogd.

Na de terechtstelling beklom een der woestelingen, die het smadelijk vonnis hadden voltrokken het schavot, greep een handvol bloed en besprenkelde er de menigte mede, terwijl hij uitgilde: "Broeders het bloed eens konings brengt geluk!"

Bitterder ironie kan niet uitgesproken worden. Welk een zee van jammeren is in die honderd jaren over Frankrijk uitgestort. En het vreeselijk vonnis, dat er in de laatste dagen aan voltrokken wordt, doet denken, dat het bloed zijns konings de wraak des hemels over dat land heeft afgeroepen.

PAUL KRÜGER.

De president der Transvaal, "Oom Paul", is als zoodanig herkozen. Wellicht stellen onze lezers er belang in, met "Oom Paul" eenigszins nader kennis te maken.

Den 10n. October 1825 werd Krüger te Colesberg, in de Kaapkolonie, geboren. Toen Paul 10 jaren oud was, besloot zijn vader, zich aan te sluiten bij den Grooten Trek, die door Boeren uit de Kaapkolonie, welke ontevreden waren over de onderdrukking door de Engelschen en de onoordeelkundige bescherming der Kaffers, naar de oevers van de Vaalrivier werd ondernomen.

Het Matabele-hoofd Selikatse verzamelde zijn troepen om daarmee de boeren te gemoet te gaan. Hij overviel dezen, hield eene groote slachting onder hen en maakte veel vee buit. De overgebleven Boeren richtte nabij Vechtkod een "laager" op, doch ook hier kwam Selikatse hen bestoken. Hij werd evenwel afgeslagen, doch de boeren konden niet beletten, dat al hun vee hun werd ontstolen.

Twee expedities werden later naar het Noorden gezonden, om Selikatse te tuchtigen; hieraan werd ook door Krüger's vader deelgenomen. Nadat het gevreesde opperhoofd teruggedreven was, kwam juist Pieter Retief met zijn "trek" uit de Kaapkolonie aan. Besloten werd, gezamenlijk naar Natal te gaan, omdat deze kuststreek een haven bezat. Piet Retief trok met de zijnen vooruit, om het Zoeloe-opperhoofd Dingaan onderhandelingen aan te knoopen over het aankoopen van een stuk land. Onverhoeds werden de

FEUILLETON.

PICARDÍA

Continuación i conclusión.

Un bancarota semejante a causá grandi susto. Ningún hende no a keré esai di un tal homber rico.

Tin hende koe nan tabata yamá calumniador, i koe ta esparcé noticia koe e judío anciano tabata cómplice den e asunto.

¿ Rafael cómplice?... ¡ Ki locura!.. ¿ No ta e anciano alji koe ta hibá di más grandi pérdida den e bancarota? ¡ Bien inocente, bien simple, ta esnan koe ta kere asina!

Hinter e asunto tabata di antemano prepará coe toer precaución. Como e notario, pa su vida di opulencia, a ruiná su mes por completo i él no tabatin nada más pa perdé, asina anto, él a poné su persona enteramente na disposición di su digno socio koe, especulando koe por lo general pueblo tin bien poco conocimiento di lei, a resolvé di largá e notario koe después lo bai bai coe toer placa, recibí e pagonan na su ausencia, i caba lo él entablá un proceso riba legalidad dje venta i lo él por declará koe él no a recibí ningún pago.— Coe lei na manoe, e anciano Rafael lo abi modi di hací toer e compradornan paguéle pa segunda vez.— Si e plan no sali según medida di su deseo ó si él lográ en parti noema, es ta, si nan cogé e notario, anto e notario lo guardá, delanti di tribunalnan, di mas profundo silencio tocanti e contrato. Rafael a comprometé su mes no solamente di defendé Ducourchêne, ma di empleá toer su influencia pa saquéle liber, i si ta cos él sali sentenciá, lo él entreguéle un gran suma di placa tempoe él cabá sufri su castigo.

Informe judicial den e asunto a trecé bien poco cos na luz, pasobra contra tanta acusación hací pa toer esnan koe a ser engañá, Rafael a contraponé su influencia, koe tabata di mucha importancia.

E desgraciado compradornan ta ruiná; nada lo ser salvá den e bancarota, pasobra toer perquisición ta demoestra koe e notario a gastá toer placa; su pasivo ta enormemente grandi, su activo... nihil.

George i Lucia no a sabi kiko coeminsa i nan tabata den grandi ansia. E Rafael descorazonado a juzgá koe awor momento ta lo más oportuno pa exigi di nobo, pago di su terrénonan vendí, bisando koe él no a doená e notario ningún autorización pa recibí nada p' éle. Como tanto otro hende, e joven matrimonio a keda hasji awor, después di a reuní pa segunda vez e diez un mil cincoe ciento florin.

E gran día di comparecé delanti Corte di Justicia a yegá. Numeroso ta testígonan den asunto dje pícaro, ma Ducourchêne ta hungá su papel coe grandi fineza i astucia, él ta observá silencio di más estricto i además él ta yorá manera un muchá chiquito: toer esai, acompaña di un briljante defensa di su abogado, ricamente pagá pa Rafael, tabatin pa consecuencia koe tribunal a declará e culpable en gran parte irresponsable i a condenéle únicamente na un dos loena di prisión. Justicia tabata satisfecha (??).

Na consecuencia dje asunto desgraciado alji, dicha koe te hasta awor a reina den cas dje familia Morin, a trocá na tristeza. Pa por pagá, pa segunda vez, George i Lucía tabata obligá di vendé coe grande pérdida e praderanan coemprá poco tempoe pasá, i hasta nan mester a deshací nan di un pida terreno koe nan tabata posedé pa delanti.

Reuni algo pa forza di trabao i den sudor di bo frenta, den esperanza di pasá un vejez descansada i di por largá un herencia chiquita pa bo jioenan, ta un faena bien dulce, i nos no ta hací caso di tanto sacrificio koe nos a imponé nos; ma perdé riba un solo día toer fruto di nos trabao, toer lo ke nos celo i actividad a acumulá, esai ta un golpi terrible.

E disgusto alji a tira George na cama, i Lucía tabata sobrellevá su propio pesar coe valor heróico, afin di inspirá su esposo esperanza den un porvenir koe desgraciadamente no tabata brindá él mes, confianza alguna.

Dos anja a trascurrí asina, i aunke melancólico, George a bolbé cogé su acostumbrada ocupación diaria. Amenudo rabia ta drentéle i algún vez él ta proferí un palabra amenazante contra esnan, la causa di tanta calamidad i miseria. Si masjá hende a loebidá lo ke a pasa, e víctimanan dje picardía no tabata por. Nan sabi koe e notario Ducourchêne koe a cabá sufri su castigo, ta hunto bibá awor coe e anciano Rafael.

—"¡ Oh, masá mi por topá coe e bandídonan un día, anto nan lo tin di hací coe mi!" George tabata repetí diferente vez, cerrando su moketa, i na su ademán bo por a mirá koe su idea tabata maloe.

Lucía semper a tratá di tranquilizéle i tabata mostréle koe Dios ta mandá nos di perdoná nos enemigo, i ora George, encendé di rabia, observéle koe e mandato di e Señor no ta con respecto di semejante pícaronan, anto su esposa tabata yamá su atención riba el Cristo koe, colgando na cruz, a perdoná su enemigonan. Coe tal sorto di argumento, puramente cristiano, Lucía a sabi di calmá corazón di su esposo, koe á la fin a reconocé verdad di palabranan di su compañera.

Dos anja después, un dje jioenan di George a coeri, riba un bon día, drentá

trekkers aangevallen door de Zoeloe-Kaffers, die een groot bloedbad onder hen aanrichtten.

Enkelen waren intusschen aan de Vaalrivier blijven wonen. Bij hen sloot Casper Krüger zich aan. In het begin van 1839 stelde Hendrik Potgieter zich aan hun hoofd en werd de Vaalrivier overschreden. Ook deze tocht werd door Paul Krüger meegemaakt. Aan de Mooirivier werd Potchefstroom gesticht.

In 1841 voegde de commandant-generaal Pretorius, na Dingaan verslagen te hebben, zich bij den hoofdcommandant Potgieter te Potchefstroom. Er werd overeengekomen, een republiek te stichten met een gemeenschappelijken Volksraad, die elk jaar eens te Potchefstroom en eens te Pietermaritzburg zou bijeenkomen. Onder dit bewind werd Paul Krüger in 1843 aangesteld als asistent-veldcornet, terwijl hij een jaar later tot veldcornet werd benoemd.

Acht jaren later werd Krüger benoemd tot commandant van verschillende districten, waaronder Pretoria, Potchefstroom en Rustenburg. In deze betrekking gaf hij van zooveel schranderheid blijk, dat hij door president M. W. Pretorius in 1862 werd benoemd tot commandant-generaal en tevens tot lid van den uitvoerenden Raad werd gekozen.

In 1877 werd Krüger door den Volksraad tot vice-president gekozen. Ook werd hem andermaal het lidmaatschap van den Uitvoerenden Raad toevertrouwd. Destijds was Burgers president. De oorlog met Sekokoeni was voor de Engelschen aanleiding, Transvaal te annexeeren, en Burgers keerde naar de kaapkolonie terug. Door de burgers werden Krüger, dr. Jorissen en de secretaris Bok naar Engeland afgevaardigd, om te trachten de vrijheid te herkrijgen, — evenwel zonder eenig resultaat.

In 1878 werden Krüger, generaal Joubert en de secretaris Bok andermaal naar Londen gezonden, thans voorzien van geteekende requesten om vernietiging van de annexatie. Ook nu weder bleef deze poging vruchteloos. In 't daarop volgend jaar zonden de burgers Krüger en Joubert naar de Kaapkolonie, om daar tegen de daad van willekeur te protesteeren.

Toen dit alles niet mocht baten, riep Krüger in 1880 een volksvergadering te Paardenkraal bijeen, waar besloten werd zich krachtig tegen de „Rooibaaitjes" te verzetten. Een driemanschap werd gekozen, bestaande uit S. J. P. Krüger (vice-president); M. W. Pretorius en P. J. Joubert.

Moedig streden de Transvalers tot herwinning van hun onafhankelijkheid, en hun heldendaden werden beloond door den vrede, die den 23 Maart 1881 op de plaats O'Neil werd gesloten.

Twee jaar daarna werd besloten, het driemanschap te vervangen door een bestuur, ingericht als tijdens de vorige republiek; Paul Krüger werd als president aan het hoofd van den Staat geplaatst.

In 1884 ging de president, door generaal Smit en ds. S. J. Du Toit vergezeld, nog eens naar Engeland, om de bepaling betreffende de suzereiniteit uit de conventie geschrapt te krijgen, welk streven met goed gevolgd werd bekroond. 't Was bij die gelegenheid, dat ook aan ons Land een bezoek ten deel viel.

Hoezeer Krüger zich het vertrouwen van zijn landgenooten in de eerste jaren van zijn regeering wist te verwerven, blijkt hieruit, dat hij in 1888 met 4483 stemmen tot president werd herkozen. Zijn tegencandidaat, generaal Joubert, vereenigde toen niet meer dan 834 stemmen op zich, waarvan de meeste in de districten Pretoria (217), Potchefstroom (142) en Lijdenburg (101). In de laatste jaren heeft Krüger echter veel van zijn populariteit verloren; maar dit belette niet, dat men, zich bij de verkiezing herinnerende wat „Oom Paul" voor de Zuid-Afrikaansche Republiek heeft gedaan, hem andermaal tot president heeft gekozen.

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

Wordt bekend gemaakt, dat de gelegenheid tot verzending van postwissels naar Italie opengesteld zal worden op den 1n. April 1893.

De Nederl. Schoener Gouv. van den Brandhof zal op Woensdag den 1 Maart a. s. naar de eilanden St. Martin St. Eustatius en Saba vertrekken.

De mails zullen op den vertrekdag om 2 uur des namiddags gesloten worden.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Elena Lopez, Altagracia Perez 2, Weelemina de Santa Teresa, Emilia A. de Matos, Alexander van Kol, Maris & Schippers, R. E. Villanueva, David A. Montil, Martinez Herms. & C°., Sara Briceño Carrillo, Pinedo & C°. 6, Rafael Juliado a/b. Perla de Cumarebo, Maria Guerra, Barselia Marsera, Jan den Daas, Trantiva Gaspaar, Penha Henriquez & C°., Leopoldo Sarría, Francinet Dupain, Avelins Rosas, Helena de Lanoij, Penha H. de Petit, Miguel A. de Cadenos, Jose de los Santos del Balle, Altagracia Guatur, L. Jansen, J. C. Hernandez Moya.

Aangeteekende Stukken.

Een brief geadresseerd aan Octavio Isaac Pinedo Curaçao, en 7 monsters geadresseerd aan A. S. Lafontaine Curaçao.

Niet voor verzending vatbaar.

Een brief geadresseerd aan Ramon Moya (Ubi ?).

NEDERLAND.

In den nacht van Zaterdag, op Zondag 22 Jan., even vóór 3 uur, verzocht de heer Hardenberg, adjunctcommies voor den huishoudelijken dienst der Tweede Kamer, telefonisch aan de brandweer, om te komen zien wat er gaande was, daar het gebouw vol rook was, zonder dat kon worden ontdekt van waar die kwam. Na een nauwgezet onderzoek bleek het aan de brandweer, dat er brand moest zijn in het aangrenzende ministerie van buitenlandsche zaken.

Daar gekomen bleek het spoedig dat de brandstoffen (steenkolen en turf) brandden in een lokaal waar ook doofpotten schenen bewaard te worden.

Door uiterst voorzichtig te werk te gaan en zorg te dragen dat er geen lucht kon toetreden vóórdat een slang op een brandkraan in gereedheid was, gelukte het, niettegenstaande den verstikkenden rook, den brand te blusschen en tot genoemd lokaal te beperken.

Te 4½ uur kon de brandweer inrukken.

—H.M. de Koningin-Regentes heeft eene verandering gebracht in de tenue der onder-officieren en ordonnancen van H. M., in zoover de berenmuts die vervangen is door een helmhoed, eenigszins gewijzigd, van het model voor het Indische leger, voorzien van het Nederlandsche wapen en aan weerszijden van een plaat, op welke een W met kroon.

In klein tenue wordt op den helmhoed een vernickelde punt gedragen, in groot tenue versierd met een afhangende paardeharen vlam. Het hoofddeksel is groen, van dezelfde kleur als de uniform, de ornamenten zijn van zilver of nickel.

— Men leest in *De Tijd*: Het gebeurt in den jongsten tijd niet zelden, dat men in socialistische bladen artikelen en mededeelingen aantreft, welke de vraag doen stellen, hoe lang zelfs de meest liberale regeering de absolute vrijheid van drukpers in Nederland zal kunnen handhaven. Als voorbeeld diene, wat *Recht voor Allen* ontleent aan de *Voorwaarts* en met vette letters afdrukt, om er bijzonder de aandacht op te vestigen. Het betreft niet meer of minder dan "practische wenken, in acht te nemen tegenover te paard zittende volksmoordenaars," met andere woorden: zeer uitvoerige aanwijzingen, hoe men zich bij een volksoproer, en bijzonder bij een straatgevecht, tegenover cavallerie te gedragen heeft, met nauwkeurige aanwijzing der middelen, om de paarden stichtig te maken, om op snelle en gemakkelijke manier barricades op te werpen, enz. Hoe lang nog zal het duren voor het onkruid tot vollen wasdom zal geraken, hetwelk op dezen wijze dag aan dag gezaaid wordt ?" Naar aanleiding van het bericht omtrent de socialistische Vereeniging van spoorwegbeambten, volgens hetwelk zij zal overwegen, welke stappen er te doen zouden zijn, indien het troepenvervoer per spoor naar het Noorden mocht worden voortgezet, schrijft *De Tijd*: Dit berichtje geeft te denken. Van welken aard kunnen "de stappen" zijn, beraamd door socialistische spoorwegbeambten bij het vervoer van troepen, bestemd om socialistische ongeregeldheden te beteugelen ? Mogen de spoorwegdirectiën zich voor gewaarschuwd houden !"

BUITENLAND.

Rome.— De benoeming van den nieuwen Primaat van Afrika, heeft Z. H. de Paus zich voorbehouden. De opvolger van mgr. Lavigerie zal een Franschman zijn. Reeds wordt door de Curie met het Fransche gouvernement onderhandeld over de keuze van den titularis.

— De Dames van Sion boden 23 *Jan.* Z. H. den Paus het geschenk hunner congregatie aan, ter gelegenheid van 's Pausen jubilé, nadat zij de Mis van Z. H. hadden bijgewoond. Om 11 uur ontving Z. H. 25 Broeders der christelijke scholen, die Hem door hun Overste werden voorgesteld. Z. H. gaf blijken van buitengewone welwillendheid, het instituut, zijne werkzaamheden prijzende, alsmede den gelukzaligen La Salle, dien Hij spoedig hoopt te kunnen canoniseeren, ten einde aan Frankrijk's wenschen, het land waar hij geboren werd, te voldoen.

Italie.—Groote opschudding maken de onregelmatigheden, die door het regeerings-onderzoek in een aantal bank-instellingen, waarbij zelfs de „Banca Romano," aan het licht zijn gebracht. Er was voor 50 millioen lire aan biljetten meer uitgegeven dan de wet veroorloofde. De schuldige gouverneur en zijn kassier zijn in hechtenis genomen.

De gevangen gezette directeur der bank dreigt bescheiden openbaar te zullen maken, waardoor een aantal staatslieden in een kwaad daglicht zullen komen. Van 1875 af zouden de meeste verkiezingen met geld uit de emissiebanken betaald zijn, groote sommen verdeeld onder regeeringsgezinde dagbladschrijvers, bloedverwanten van ministers en afgevaardigden, wel 140 samen.

De reden van Tanlongo's bijzondere verontwaardiging ligt hierin, dat hij onschendbaar meende te zijn als parlementslid. De regeering denkt daar anders over. De Koning heeft Tanlongo onlangs als senator benoemd; maar de senaat, die toen reeds lucht had van het financieel bederf, weigerde Tanlongo in zijn midden toe te laten. Nu zegt het Hof: de koninklijke benoeming alleen is voldoende; Tanlongo is parlementslid, en dus onschendbaar. Maar de regeering zegt: de senaat heeft gebruik gemaakt van zijn recht van veto, en Tanlongo is evenmin parlementslid als een afgevaardigde, wiens verkiezing vernietigd wordt. Geen van beide partijen geeft toe. Zoolang de moeilijkheid: arresteeren of niet-arresteeren ? niet beslist is, wordt Tanlongo in zijn eigen huis door de politie bewaakt.

— De directeur van de Banca Romano is in hechtenis genomen, toen hij op het punt stond, de vlucht te nemen. Toen de politie het huis, waar hij zich als priester verkleed, verscholen hield, binnen drong, trachtte hij den inhoud van een fleschje vergift in te nemen; doch dit werd hem nog tijdig belet. Het Vaticaan moet, ten gevolge der bedriegerijen bij de Banca Romano, ook groote verliezen lijden.

— Baron Giaconia, oud-afgevaardigde, is te Palermo in den schouwburg geärresteerd. Hij werd beschuldigde de heeler te zijn van een paar rooverhoofdmannen. De geärresteerde werd in het jaar 1886 gekozen; doch moest spoedig zijn ontslag nemen, ten gevolge zijner groote schulden.

— Toen Z. H. de Paus in zijn laatste schrijven aan het Italiaansche volk zeide, dat de regeering des lands in handen der vrijmetselarij is, riep men van overdrijving. In korten tijd zijn de woorden des H. Vaders reeds herhaaldelijk bevestigd. Sedert eenigen tijd verschijnt te Rome een klein weekblaadje, onder het bestuur van zekeren Uriel Cavagnari. Deze Cavagnari moet erg in onmin zijn met zijnne Br∴; want hij deelt allerlei belangwekkende bijzonderheden meê over de vrijmetselarij. Uit zijne mededeeling blijkt, dat het gouvernement sedert 17 jaren in handen der vrijmetselaars is. Het tegenwoordige kabinet bevat slechts 2 leden, die niet tot de loge behooren. Tusschen de onder-secretarissen van staat zijn insgelijks 2 niet-vrijmetselaars. En wat heeft de vrijmetselarij gedaan, vraagt Cavagnari, sedert zij het land regeert ? Zij heeft het bloed van Italië vergiftigd en bedorven ! Verder verklaart hij ronduit, dat de vrijmetselarij "eene vereeniging iss, die alles beveelt wat tegen de zedelijke, sociale en burgerlijke wetten strijdt." Die getuigenissen hebben zooveel te meer waarde, daar Cavagnari, alhoewel in oneenigheid met de loge, een volbloed anti-clericaal is gebleven. Men ziet dus, dat de H. Vader werkelijk den toestand kende.

— Te Taranto is 23 *Jan.* het proces begonnen van "Mala Vita," de befaamde misdadigersvereeniging, waarin niet minder dan 102 beschuldigden zijn, onder welke 6 soldaten en mariniers. Zeer groote ijzeren

---

den casa paterna. El tabata contá koe un hermoso wagen a cai den un zanja, i koe, según grito di socorro, e dos hendenan, sintá adén, mester ta gravemente heridá.

George i Lucía tabata almorzando na e momento aljí. George a lamantá boelá unbé pa bai auxiliá e infeliznan, mientras Lucía, a keda ta reglá algún venda, pa en caso di necesidad.

¡Ma ki consterná él a keda, ora él a mira su esposo solito ta bini, i pálido manera morto.

—"¿Ta kiko a socedé ?" él a puntra toer sustá.

—"Largá nos bam padén," George a respondéle rabiá. "Lo ta más koe locura di nos parti si nos secorré semejante pícaronan. Koe nan mes buscá modi di sali fo di den lodo, si ta cos nan por. A mi no ta doená un paso, maské mi mirá toer Ducourchêne i Rafael di mundo ta hogá."

—"¡Ai, sin duda ta nan," Lucía dici poco poco. "Bam, mi alma, larga nos bai; pasobra nos no por largá nan sin yudanza."

—"¡Koe nunca, koe nunca! Largá nan, perecé, e miserablenan."

—"O George," Lucía a replicá coe un tono di reproche; "com bo por papia asina," i cogiendo su manoe tené, él dici:

—"Bam mi amigoe, Dios, pa su ejemplo, a sinjá nos di stimá nos enemigo."

E tono coe Lucía a empleá, pa anunciá e doctrina sublime, a arrancá lagrima di George, koe a sigui su esposa sin papia un palabra.

Un wiel dje wagen a drenta hundo den lodo, i esai a haciéle bolte.

E anciano Rafael a sali sin hanjá ningún danjo, mientras Ducourchêne koe a pegá bao dje wagen, a halja un bon herida na su cabéz, koe a haciele desmayá.

George a yuda saquéle, caba Lucía a trecéle na conocimiento.

Jená di admiración e notario a keda ta mirá su salvadornan. Ora Rafael coe yudanza di George a volvé reglá cabai i wagen, e anciano pícaro alji a ofrecéle un fuerte, koe él a rechazá coe orguljo.

—"Nó, nó," Lucía dici coe emoción; guardá bo placa, señor; lo ke nos a haci, tabata solamente pa amor di Dios."

Ora e dos virtuoso espósonan a yegá nan cas, nan a cai yorando den braza di otro. Verdad ta coe nan a perdé nan biennan aki na mundo, ma e tesoro di más grandi nan a conservá; fe den Dios i amor p'Elé i pa prójimo maske mes e semejante ta nos peor enemigo.

—FIN.—

kooien zijn gemaakt, in welke de gevangenen gedurende het proces worden opgesloten. Daar het Assisen hof niet groot genoeg is, heeft men de oude kerk van San Giovanni di Dio, voor de omstandigheden ingericht.

— 't Is niet alleen in de beschaafde wereld dat aan het jubelfeest des H. Vaders gedacht wordt. Een indische prins, de Maharajah van Gwaloir, heeft te dier gelegenheid twee prachtige roode, met goud geborduurde kleeden gezonden. De aide de camp van den prins, Tilose, is belast dat geschenk aan den H. Vader te overhandigen.

— Grootvorst Sergius van Rusland heeft onlangs Rome en het Vaticaan bezocht. Gedurende zijn verblijf aldaar had hij persoonlijk gelegenheid de hooge verdiensten van den geleerden archeoloog de Rossi te leeren kennen en hoogschatten. Z.K.H. heeft de aandacht van den czaar ingeroepen op den verdienstelijken ontdekker der catacomben, en de czaar heeft de Rossi het grootkruis der orde van den H. Stanislas toegekend.

Frankrijk. — In den senaat werden aan het einde der vorige week de ontwerpen tot verscherping der wet op de drukpers en tegen beleediging van vreemde Vorsten aangenomen. Ook het ontwerp, dat de Fransche bank machtigt, de uitgifte harer biljetten met 500 millioen te vermeerderen, werd goedgekeurd.

In de kamer werd het debat over de begrooting voortgezet bij hoofdstuk Eeredienst. Evenals in vorige jaren werden ook ditmaal de opheffing van dit budget, en de scheiding van Kerk en Staat verlangd : doch wederom bleven die uitingen zonder weerklank, daar de regeering zelve het door haar misbruikte Concordaat volstrekt niet wil missen, in hetwelk zij een uitmuntend middel vindt, om over de Kerk den baas te spelen. Toen mgr. d'Hulst opmerkte, dat de Kerk geen voorrecht verlangt, maar door de parlementaire meerderheid, zoowel als door de regeering, die in haar zulk eene krachtige bondgenoote kon vinden voor orde en recht, miskend wordt, verklaarde de minister Dupuy-Dutemps zoo brutaal mogelijk, dat de Kerk zich niet mag verbeelden met den Staat gelijk te staan. De regeering wil de bestaande wetten in vrijzinnigen geest toepassen ; maar kan geenszins met de Kerk onderhandelen als de eene Mogendheid met de andere.

Met flinke meerderheid (309 tegen 193 stemmen) werd besloten, den door de begrootings-commissie geschrapten post te herstellen tot bezoldiging der vicarissen - generaal. Aangenomen werd voorts een amendement, om de subsidiën aan kerken en pastoriën met 490,000 fr. te verhoogen. Uit deze stemmingen blijkt, dat een deel der republikeinsche partij afkeerig begint te worden van het anti-clericale spelletje, dat bestaat een voortdurende beknibbeling der begrooting van Eeredienst.

— De constitutioneel kath. beweging wint voortdurend veld. De *Croix*, de *Univers* en de *Monde*, de drie voornaamste kath. bladen van Parijs, openen eene inschrijving, om den strijd met succes te kunnen voeren, en doen daarbij, in navolging van graaf de Mun, niet alleen een beroep op de gefortuneerde lieden, maar ook op de kleine burgerij. Graaf d'Haussonville van zijn kant ijvert nog steeds voor het herstel der monarchie met den Graaf van Parijs als hoofd. In een schrijven aan de *Soleil* zegt hij, dat zijne vrienden in stilte hunne organisatie voor den strijd voorbereiden ; op den dag van de crisis moet de monarchale gewapend en gereed zijn, om de zaak der orde te verdedigen en den Graaf van Parijs behulpzaam te zijn, om zijne woorden waar te maken : "Op het beslissend oogenblik zal ik gereed zijn!" Het zou veel beter zijn, indien de Graaf van Parijs en d'Haussonville, ingevolge de wenken van Z. H. den Paus, den bestaanden regeeringsvorm aanvaarden, en zich met alle katholieken van Frankrijk tot ééne sterke partij vereenigde.

— *Figaro* doet op den President weder een aanval. Zeker is het waar, zegt Delafosse, dat nog het keizerrijk, nog het koningschap een Panama-schandaal zouden hebben overleefd ; maar dat de republiek het wel zal kunnen, ligt waarlijk niet aan haar, maar aan het Fransche volk. Het is een treurig teeken van den ellendigen toestand, waarin men geraakt is, dat men niet eens meer verontwaardigd is over al de schandalen, die men te zien krijgt. De Franschen staan te kijken naar het voorbij trekken van die reeks onzedelijke knoeierijen als een os, die een trein ziet voorbij snorren. Er is nog slechts ééne zaak, die niet bezoedeld is : de militaire eer van Frankrijk. Daarom kan alleen een soldaat den toestand zuiveren.

— De rechter Franqueville hoorde maandag 23 *Jan.* de 5 beschuldigde senatoren en de 5 kamerleden, waarna het onderzoek der Panama-zaak werd gesloten. Vrijdag zal beslist worden over de verwijzing naar de terechtzitting. Het geding wegens omkooping van ambtenaren, komt in de tweede helft van Februari voor het hof van Assisen.

— *Figaro* heeft wederom een sensatie-artikel over Herz, waarin wordt uitgelegd, waarom deze van Reinach, door bemiddeling van Clémenceau, de lijst kreeg der in de Panamazaak gecompromitteerden. De zaak was, dat Reinach en De Lesseps zich verbonden hadden, 10 millioen aan Herz uit te keeren, die zich daartegenover verplichtte, de regeering te winnen voor het ontwerp-premieleening. Toen dat was ingediend, heeft Herz Reinach hevig om die 10 millioen gemaand, en er ten slotte 9 van hem los gekregen. Toen nu Herz later vernam, dat Reinach zelf 35 millioen had ontvangen, maande hij hem weêr dringend om den achterstal, waarop Reinach aan Stephane de gespecificeerde lijst gaf van de door hem bestede 1,300,000 fr., om die te zijner rechtvaardiging, verder door middel van Clémenceau, aan Herz te doen geworden. Eenmaal in het bezit dezer veelzeggende lijst evenwel, werd Herz steeds overdrevener in zijne eischen,— op het laatst zoozeer, dat De Reinach in den dood werd gedreven.

Duitschland.—Keizer Wilhelm heeft gelukwenschen gezonden aan de nieuw benoemde Kardinalen, mgrs. Kopp en Krementz. Daarenboven heeft hij den Pruisischen gezant bij den H. Stoel gelast, Z. H. Leo XIII zijn hartelijken dank te betuigen voor de eer, den twee Duitschen Prelaten aangedaan, voor wier ontvangst Breslau en Keulen zich in feestdoos tooien.

— Woensdag-avond 25 *Jan.* is te Berlijn aangekomen de Russische Troonopvolger ; hij werd door den Keizer en de Prinsen aan het station ontvangen. Hij bracht een zeer vriendelijk schrijven van den Czaar mede. De Keizer verleende hem den eereketen tot de Orde van den Zwarten Adelaar.

— Nadat de Keizer in zijne Nieuwjaarsrede reeds op scherpe wijze had verklaard, dat de "overvloedige critiek" in het leger een einde moest nemen, heeft ook Caprivi bij de beraadslagingen in het Parlement bij herhaling zich tegen de ongeroepen militaire critiek uitgelaten. Thans meldt *Germania*, dat aan de gezamenlijke officieren, zoo in actieven als in niet-actieven dienst het militair bevel is uitgevaardigd, niet over militaire zaken te spreken, wanneer er gevaar bestaat, dat het onderhoud door derden, die buiten de zaken staan, kan worden gehoord.

— De rijksdag heeft, na eene langdurige beraadslaging, het ontwerp op de beursbelasting naar eene commissie verzonden, en in tweede lezing de voordracht, betreffende de tijds-eenheid met groote meerderheid goed-gekeurd. Minister Von Bötticher antwoordde op gemaakte tegenwerpingen, dat we spoedig aan de verandering zou gewennen, gelijk immers reeds in Zuid-Duitschland was gebleken.

— Hoe diep Frankrijk in verval raakt, door zijne gewetenlooze regeeringsmannen, die de belangen van het land verwaarloozen door hun haat tegen de Katholieke Kerk, is maar al te duidelijk in hetgeen de *N.-D. A. Z.* schrijft, en blijkbaar van hoogerhand is ingegeven. Duitschland is bereid, zoo zegt het blad, om zich aan te sluiten bij de groote Mogendheden, Engeland, Rusland, Oostenrijk en Italië, wanneer deze hare gezanten last gaven, op grond van de te Parijs heerschende zucht tot verdachtmaking, (dit slaat op de Panama-schandalen), waardoor ook de vertegenwoordigers van vreemde Mogendheden niet gespaard blijven, om den verderen loop der gebeurtenissen te volgen, buiten Frankrijk's grenzen. Indien deze last gegeven werd, zoo Duitschland ongetwijfeld daarmede instemmen. Volgens telegrammen uit Parijs, liep daar reeds het gerucht, dat de Oostenrijksche regeering gedreigd zou hebben, haren gezant door een zaakgelastigde te vervangen.

Engeland. — De minister van binnenl. zaken, Asquith, hield te Liverpool eene openbare redevoering. Daarin verklaarde hij, dat Gladstone's gezondheid niets te wenschen overliet, en omtrent de Home-Rule-voordracht, dat deze strekken zou, om aan Ierland werkelijk zelf bestuur te schenken, onder oppertoezicht evenwel van het parlement te Westminster. De nieuwe wetgeving voor Ierland zal een levend en zich bewegend lichaam wezen ; geen mechanieke pop, met grondwettig zaagsel gevuld en in beweging gebracht met touwtjes, die men te Londen vast houdt.

De opening van het parlement werd bepaald op 31 Januari. John Redmond richtte een schrijven tot de onafhankelijke Iersche nationalisten. Hij zegt, dat het slagen of mislukken van Gladstone's Home-Rule-plan afhangt van de Iersche leden.

— Een bericht uit Rome aan de *Standard* zegt, dat Z. H. Paus indirect der Engelsche regeering zijn steun verzekerd heeft in het Home-Rule-vraagstuk. Z. H. hoopt nog steeds de diplomatieke betrekkingen met Engeland weder te herstellen, wat onder Gladstone gemakkelijker zou gaan.

Oostenrijk.— Keizer Frans-Jozef heeft aan de geruchten, betreffende zijne verhouding jegens Frankrijk, allen grond ontnomen, door bijzondere beleefdheid te betoonen jegens de echtgenoote van den Franschen gezant. Bij een bal bood de Keizer mevr. Decrais den arm. De aanwezigen toonden hunne ingenomenheid met deze duidelijk betooging.

— De *Prester Lloyd* verneemt, dat de opvatting, als zou keizer Frans Jozef zijne toestemming reeds hebben verleend tot de invoering van het burgerlijk huwelijk, niet juist is. Er zou eene oplossing der quæstie gevonden zijn, en wel die, dat de Staat alleen de huwelijken als wettig zal erkennen, welke eerst door de Kerk en daarna door den burgerlijken ambtenaar zullen ingeschreven worden. Mgr. Schopper had in een bisschoppelijk schrijven aan zijne geloovigen in afkeurenden zin op de hatelijke politiek van het calvinistisch ministerie gezinspeeld. De minister van eeredienst en van justitie wilden den Bisschop daarom voor het gerecht dagen ; doch keizer Frans-Jozef weigerde daartoe zijne toestemming. Czaky en Szilagyi willen nu hun ontslag nemen, wat den Hongaren niet anders dan aangenaam zal zijn.

— De commissie voor het nieuwe strafwetboek, verklaarde zich tegen de afschaffing der doodstraf.

— In den gemeenteraad van Weenen is door eenige leden het voorstel gedaan, dat de burgemeester Z. H. Leo XIII bij diens bisschopsjubilé, in naam der stad Weenen, zou geluk wenschen. De burgemeester verklaarde aan dezen wensch gaarne te voldoen.

Servie.—Koning Alexander ontving 25 *Jan.* het volgende telegram ; "Ik heb mij met uwe moeder verzoend. Milan." De jonge Koning antwoordde dadelijk : "Uw telegram heeft me diep bewogen. Deze dag is de gelukkigste mijns levens. Ik omhels u, en verzoek u mijne moeder voor mij te kussen. Alexander."

De verzoening schijnt door bemiddeling van czaar Alexander tot stand gebracht te zijn. Koning Milan, die doorgaans te Parijs vertoefde, heeft zijne geldmiddelen uitgeput, en de Czaar was niet voornemens, steeds het geld te verschaffen, waardoor Milan in staat werd gesteld, zijne verkwistende levenswijze voort te zetten. Vandaar, dat den gewezen Koning niets overbleef dan zich te deemoedigen voor zijne echtgenoote, die nog aanzienlijke inkomsten bezit. Czaar Alexander trad als middelaar op en zoo kwam de verzoening tot stand. Koningin Nathalia, wier eerzucht genoeg bekend is, heeft blijkbaar alleen in de verzoening toegestemd, als een middel, om naar Servië te kunnen terugkeeren, en weêr eene rol in de staatkunde te spelen. Het vermoeden wordt geöpperd, dat Servië nu nog meer dan voorheen onder Rusland's invloed zal komen. De bisschoppelijke synode heeft de echtscheiding vernietigd, en verklaard, dat beide echtgenooten voortaan weder als wettig gehuwd zouden beschouwd worden.

Turkije.—De patriarch Azarian zal zich naar Rome begeven, om den Paus de meest vriendschappelijke gevoelens des Sultans te vertolken, en Hem een gouden, rijk met diamanten versierden tabaksdoos te overhandigen. De kardinaal Ledochowski en de tweede secretaris van den Pauselijken Stoel, mgr. Mocenni, zullen hooge onderscheidingen van den Sultan ontvangen.

Rusland.— De Czaar zou voornemens wezen, eerlang den titel aan te nemen van Keizer van Azië. Na het aanvaarden van dien titel, zou de Czaar eene reis door Midden-Azië willen maken. Een en ander zou het gevolg wezen van besprekingen met den Emir van Bokhara tijdens diens jongste verblijf te St. Petersburg.

— De minister van financiën, heeft in zijne begrooting er op gezinspeeld, dat het behoud van den vrede voor Rusland van groot belang is. Hij spreekt niet als zijn voorganger van de onuitputtelijke hulpbronnen van Rusland ; maar erkent, dat het rijk in een moeilijken toestand verkeert, en hij verwacht alleen van eene verbetering van den economischen toestand redding. Uit de begrooting blijkt, dat hij zoekende is naar 68 millioen roebels, die hij door eene binnenlandsche leening hoopt te vinden.

Amerika.—Het comité voor den Katholieken-dag, die dit jaar te Chicago zal worden gehouden, heeft een keurig programma vastgesteld. Onder de te behandelen punten komen voor : de Encycliek over de sociale quæstie, de rechten van den arbeid, de plichten van het kapitaal, het pauperisme en de redmiddelen daarvoor ; levensverzekering en pensioenkassen voor den werkman, bestrijding van het misbruik van sterken drank, katholieke onderwijs, tijdelijke macht des Pausen.

VERSCHEIDENHEDEN.

Nu in de gevangenis Mazas te Parijs grooten en voornamen uit het fransche volk gevangen zijn gezet : nu mannen als De Lesseps, Cottu, Fryontane, Sans-Leroy en de vroegere minister van Publieke Werken Baihaut in den kerker zuchten, begint dat gebouw van gevangenschap onder de Franschen een tintje van voornaamheid te erlangen ; men gaat de gevangenis Mazas beschouwen als eene, waar 's Lands grooten en aanzienlijken gehuisvest worden.

Een ondeugend staaltje daarvan geeft de *Gaulois* in het volgend gesprek :

Veldwachter. — Kom, haast je wat, het rijtuig wacht.

Beschuldigde. — Waar brengt men mij heen?

Veldwachter. — Naar de gevangenis !

Beschuldigde. — Wat, naar de gevangenis. — Omdat ik een horloge heb gestolen ! Zeg, de rechtspraak laat tegenwoordig ook heelwat te wenschen over. En naar welke gevangenis ?

Veldwachter. — Naar Mazas.

Beschuldigde. — (opgetogen). — Naar

Mazas! En dat noemt men een gevangenis! (Hij schudt de hand van den veldwachter). Dank, duizendmaal dank, waarde vriend.... Naar Mazas! Welk een voorrecht!

Veldwachter. — Wat scheelt je toch?

Beschuldigde. — Wel, Mazas is de verblijfplaats van de meest aanzienlijke Parijzenaars, doodeenvoudig... vol van luí van goeden huize, een oud-minister, financiers, administrateurs...

Veldwachter. — Best mogelijk... Kom, wij gaan!

Beschuldigde. — Wij gaan... Hoe komt u er bij! Maar, waarde vriend, ik kan toch niet naar Mazas gaan in deze plunje!... Laat ik mij ten minste eerst scheren!

Veldwachter. — Dat zal men daar wel doen.

Beschuldigde. — 't Is ellendig! Als ik het had geweten, had ik ten minste mijn demi-saison aangetrokken.... Wat zal ik eruit zien, in dit simpele jasje. Laat ik dan mijn zwarten rok van huis gaan halen.... voor het diner.

Veldwachter. — Waartoe al die grappen?... Kom! in het rijtuig, of ik zal je erin laten zetten....!

Beschuldigde (teleurgesteld). — Ze zullen mij daar voor den eersten schurk den besten houden!

Veldwachter — Voorwaarts!

(*Men is te Mazas aangekomen. Het portier wordt geopend*).

Beschuldigde (met een glimlach op de lippen en den hoed in de hand). — Dames, heeren, aangenaam....

———

Er zijn nooit zooveel spionnen gesnapt als in dezen tijd van "vrede." Een persoon, wiens komen en gaan zonderling voorkwamen, werd sinds geruimen tijd in het oog gehouden, daar hij verdacht werd van spionnage, a vermomde politie-dienaren vergezelden hem op zijne reizen in Oostenrijk, in Rusland, in Italie en eindelijk in verscheidene grensplaatsen van Frankrijk. Sedert eene maand was hij te Parijs in een hôtel, waar veel hoofdofficieren hunnen intrek plegen te nemen. Hij had zich daar onder den naam Luskina laten inschrijven, en heette voor handelszaken te reizen; doch de verdenking, dat hij op bespieding uit was, werd spoedig zekerheid. De bij hem gevonden papieren lieten te dien aanzien geen twijfel over. De man was een Duitscher.

NOTICIANAN DI CABEL.

Paris. *16 Febrero.* — Nan ta desmentí koe Mr. Ch. de Lesseps a bai hací su tata un visita.

Mess: Leguay i Prevost, diputádonan, reconocí como cómplice den asúntonan di Panamá, a sali condená na prisión i un multa.

Tin nobo di un tempestad na Madagascar: masjá estrago. — Nan ta anunciá també morto dje senador Altamarino, cónsul general di Méjico na Paris.

Paris, *17 Feb.* — Ayera tabatin un interpelación den Parlamento riba política general di gobierno. Someté na votación, gobierno a obtené un moción di confiansa di 315 contra 187 voto.

Londres. — Lord Randolph Churchill a haci un discurso den Cámara di comunes contra e Home Rule.

Cámara a votá un moción pa obligá editor di "*Times*" di presentá su excusa na diferente miembro di partido irlandés koe él a atacá.

Washington. — Den e tratado di Hawai, gobierno americano ta toemá na su cargo toer debe i lo él doená la reina i su heredéronan una pension.

Paris, *21 Feb.* Mr. Royer, presidente di Senado, a renuncia su empleo.

Roma. — Dia di su jubileo, Papa a haci misa den catedral di San Pedro. Masjá hende.

Londres. — La reina lo recibí ministro Gladstone, i su esposa na Windsor.

Washington. — Nan ta anunciá morto dje general americano Beauregard.

Dr. Swirby ta nombrá obispo na Demerara. Ministro di colonia na Londres ta desaprobá e nombramiento alji.

Paris, *23 Feb.* — Ministro Develle a larga gabinete sabi koe gobierno di Columbia a prolongá e concesión di canal di Panamá coe un luna no más: lo él doená más próroga si nan doenéle siguranza koe trabaonan lo ta reanudá día 1 di Abril.

Después dje término alji Canal di Panamá ta bira propiedad di Colombia.

Mr. i Mrs. Gladstone ta di visita cerca la reina Victoria.

Varios barcoe di guerra inglés lo toemá parti den e revista den haf di New-York.

MEJORES TIEMPOS VENDRÁN

"Puede esperar un porvenir mas brillante."

La sentencia arriba citada forma parte de una carta que Don Angel M. de Panillos ha escrito á los Sucesores de Moreno Miguel, farmacéuticos en Madrid.

Que haya un hombre que pueda anticipar mayor felicidad en el futuro que la que ha gozado en el pasado es un hecho sobre el que pueden felicitarle sinceramente sus amigos. Porque, ¿ qué es la vida sino es por el placer y alegría que nos trae? Ser descargado de un peso, estar libre de ansiedades, ser aliviado de algun dolor, son cosas semejantes al desaparecer las nubes del cielo despues de los días de tormenta y horror.

La carta entera es como sigue: "Hace algun tiempo" — dice el que la suscribe — "que estando en uno de sus establecimientos consulté á V. acerca de las medicinas que podrían curar más pronto y eficazmente una enfermedad pertinaz del estómago de la que había venido padeciendo por largo tiempo, habiendo probado sin éxito alguno infinidad de medicinas de todas clases.

"Sabrá V. que por su firme recomendación decidí hacer uso del Jarabe Curativo de la Madre Seigel, y ahora me apresuro á dar á V. las más sinceras gracias por su consejo, puesto que es á este Jarabe que debo la más completa cura de tan terrible enfermedad, para la que habían sido inútiles todos los demás remedios.

"Gracias al Jarabe de la Madre Seigel, puedo dedicarme ahora á mi trabajo, y *gozo de la vida nuevamente en plena juventud. Puedo esperar un porvenir más brillante* libre del continuo sufrimiento á que parecía destinado.

"No sé si podrá V. comunicar la expresión de mi gratitud á los propietarios del Jarabe al que debo mi restablecimiento. Pero si le fuera posible comunicárselo le estaré á V. aún más agradecido.

"Suyo, etc. (fdo.), Angel M. de Panillos."

El farmacéutico citado, que es uno de los más respetables de España, no perdió tiempo en participar á los propietarios del Jarabe Curativo de la Madre Seigel, el deseo y sentimientos de su corresponsal, enviándoles copia de la carta que dejamos trascrita. Se alegraron, aunque no se sorprendieron, del resultado producido por el uso de su medicina en el caso mencionado.

La enfermedad era indigestión y dispepsia, lo que no es peculiar á ninguna nación ó país, pero que es el origen de pesar y sufrimiento incalculable por toda la extensión del mundo civilizado. Verdaderamente casi se puede decir que es la enfermedad *única*, tanto más cuanto que otras afecciones tales como reuma, afección al hígado y riñones, bronquitis, tisis, postración, nerviosa, insomnio crónico y jaquecas, están ahora reconocidas por las autoridades médicas más eminentes de ser nada más que el resultado y por lo tanto los síntomas, del entorpecimiento y embargo de las funciones del estómago, que es la fuente de toda fortaleza en la vida física. *Abolir la causa es siempre equivalente á librarse del efecto.*

Este remedio cuyo uso es cada día mayor en España cura la indigestión y dispepsia y anula su continuación como ninguna otra preparación ha podido hacer. Se destina á este objeto y solamente á él.

Podemos añadir que farmacéuticos de tal reputación como los mencionados en la carta, nunca hubieran recomendado, una medicina de cuyos méritos no se hubieran cerciorado antes; y tanto su agradecido corresponsal como el público en general que lea su franca y persuasiva carta y se aproveche de ella, no podrán menos de agradecerles el haberles llamado su atención hacia el Jarabe.

Imprenta de la Libreria de A. Bethencourt é Hijos, Curazao